

435. A lélek-menyasszony övével együtt mondja: „Te lettél a mi életünk és boldogságunk”

Imádkozzuk a 103. számú éneket:

*Téged kérünk Atyaisten, segíts, bennünk erő nincsen!
Küldj Szentlelket, ki bennünket vigasztaljon, ébresszen!*

*Bús éltünkben ellankadtunk, megtörödtünk, elfáradtunk.
Jöjj el, keltő kedves szellő, újíts, kik elbágyadtunk!*

Ebben az imaszakaszban azt tanulmányozzuk, hogy a lélek-menyasszony hogyan szereti az isteni Vőlegénnyel együtt az embereket, illetve a lélek-menyasszony mit tesz azért, hogy az emberek együtt szeressék az isteni Vőlegényt, a mi Urunkat, Jézus Krisztust. Az Anyaszentegyház, mint jó anya az apostolok zsolozsmájának II. esti dicséretében, a fohászokban így imádkozik: „Urunk, Te elküldted Fiadat, hogy vére árán kiengesztelje Veled a világot. Add, hogy mindnyájan együttműködjünk Vele a kiengesztelődés művében!”

Az Anyaszentegyház tudja, hogy Jézustól feladatot kapott egyrészt az evangélium hirdetésére, másrészt pedig a kiengesztelődés művében való részvételre. **Az Egyház pedig mi vagyunk mindnyájan, akik Krisztus titokzatos testének tagjai vagyunk.** Ha az Egyház, mint Anya a Mennyei Atya elé állhat, és kéri a lehetőséget a kiengesztelődés művében a közreműködésre, akkor a lélek-menyasszonynak is van ilyen lehetősége. A kiválasztottság kegyelmével, az Úrtól való szeretetés boldogító élményével a lélek-menyasszony is tevékenykedik, hogy mások is részesüljenek Istennek és az istenszeretnek a boldogságában.

Szent Pál a Rómaiakhoz írt levélben erről az apostoli hivatásról így vall: *Jézus Krisztus által kaptunk kegyelemet és apostoli küldetést minden néphez, hogy készséggé tegyük őket a Benne való hitre. Ezek közé tartoztok ti is, Jézus Krisztus meghívottjai. Isten szereteteinek, a meghívott szenteknek írom a leveletem, akik Rómában élnek. Kegyelem nektek és békesség Atyánktól, Istentől és Úr Jézus Krisztustól!* (Róm 1, 4-7). Micsoda vallomás ez Szent Pál apostol részéről! Szíve belső világát mennyire feltárta ez.

Jézus Krisztus, a mi Urunk küldetést ad a többi emberhez. Jézus választottainak az élménye ez a hivatás. Nem véletlenül mondja: *Adósa vagyok én a zsidóknak is, meg a pogányoknak is, ... meg hogy Krisztust hirdesse nekik* (Róm 14. 15). **Szent Pál nemcsak Jézus apostola**, hanem döbbenjünk rá: **Jézus jegyese is!** Jézus úgy nyilatkozik róla: *Választott edényem ő* (ApCsel 9, 15), vagyis **választott jegyese!** Ha ezt a jegyes szót nem is használja, de a kiválasztottság tényét igen. Tudja, hogy kije ő Jézusnak. Az ő imádságában olyan mélységeket élt meg, hogy azokat embernek kimondani nem szabad, nem tudja az ember kimondani. Amikor a látomásairól és az ő kinyilatkoztatásairól beszél, azt mondja: *Tudok egy Krisztusban élő emberről, aki elragadtatott a paradicsomba, ...és kimondhatatlan szavakat hallott, amelyeket ember el nem mondhat* (2 Kor 12, 2. 4), mert nem tud szavakba önteni. Az a rendkívüli teljesítmény, ami bejárta akkor az egész Római Birodalmat egészen Hispániáig, csak így magyarázható. Krisztusnak *a szeretete sürgette* (2 Kor 5, 14). Értjük ezt a szót: szeretete. **Krisztus szerelmes szeretete sürgette Pál apostolt.**

Hogy mennyire a lélek-menyasszony imakegyelme töltötte be Szent Pál lelkületét, elárulja, amikor azt mondja: *Eljegyeztelek benneteket, hogy tiszta szűzként vezesselek titeket Krisztushoz* (2 Kor 11, 2). Ő tudta, hogy mi ez a jegyesi szeretet-kapcsolat. **Egészen ráadta az életét Jézus szeretetére.** Ő attól kezdve teljes odaadással szolgált Istennek az Ő Egyszülött Fia

evangéliumában (vö. Róm 1, 9). Ez tehát **a lelki frigy** imaállapotának a felbonthatatlansága a **teljes odaadás**. Nem vonja vissza a kimondott igent. Mert ez **az önátadás életet fakaszt az ember lelkében**.

Akik igazán szeretik egymást, azok nem önző önmaguknak élnek, hanem a másoknak! Nem önmagukban élnek, hanem mindegy kilépnek önmagukból, és benne élnek a másokban. Ezért mondja Szent Pál apostol a galatáknak: *Mindnyájan, akik megkeresztelkedtetek Krisztusban, Krisztust öltöttétek magatokra* (Gal 3, 27).

Ahogy az ember – mondjuk így: – a ruhában benne él, a ruhát magára ölti, úgy a megkeresztelt ember Krisztust ölti magára, Krisztusban él. Amikor a menyasszony ezt a hófehér ruhát a tisztaság jelképezésére ölti magára, akkor jelzi: ő a menyasszony. Egy katona, vagy egy rendőr vagy **egy pap, szerzetes azzal a ruhával, amelyet magára ölt, jelzi, hogy kicsoda ő, milyen lelkület van benne**, milyen a hivatása. **Szent Pál** sem a külső ruhára hivatkozva mondja, hanem a lelki öltözetre. Így vallja meg az ő életstílusát, élethivatását. Ő is megkeresztelkedett Krisztusban, ő is **Krisztust öltötte magára**, mivel *választott edény* (2 Tim 2, 21) lett ő, akinek a **feladata az, hogy az embertestvérekhez elvigye isteni Ura szeretetének hírét**; azért tanít, prédikál, hirdet, másokkal is megismerteti Krisztus nagy szeretetét; **hogy másokban is Krisztus éljen az Atyával, és a Szentlélekkel együtt!**

Ugyanezt a gondolatot a római híveknek is hangsúlyozza: *Úgy tekintsétek magatokat, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek Istennek Jézus Krisztus által!* (Róm 6, 11). **A keresztségben tehát Jézus tanítványa meghal a bűnnek, de a keresztség által új életet kap, Isten életét.** Mi más lehet a lélek-menyasszony vágya is, minthogy elmenjen testvéreihez, és hirdesse nekik: *Úgy tekintsétek magatokat, mint akik már Istennek éltek!* Az én Uram élete van tibennetek. Ha én ezt a nagy kincset megkaptam a lelki frigy imájában, hogy **Isten lett az én életem**, akkor **ezt a kincset szeretném veletek is megosztani**.

Mi ez a nagy kincs? **Az örökkön élő Isten életében való részesedés.** Szent János is mint apostol mondja: *Akik hisztek Isten Fiában, örök életetek van* (1 Jn 5, 13). **Nincs más örök élet, csak az örökkön élő Isten élete.** Akik a keresztségben részesülnek Jézus életében, azok Istennek ezen örök életében részesülnek. Az apostol nem véletlenül fogalmaz így: *Akik hisztek Isten Fiában, nektek van örök életetek.* Itt a földön a hit által tudunk alkalmasak lenni Isten élete befogadására. Még nem a szemlélés állapotában élünk (vö. 2 Kor5, 7). Körülbelül olyan ez, mint amikor a jó szülő a kiskorú gyermekének egy nagy-értékű takarékbetétet ajándékozik. A gyerek abban a betétkönyvben csak néhány számot, betűt lát, de elhiszi, hogy az valami hatalmas kincset jelent, amelyet az ő szülei készítettek a számára. Nekünk a világ minden pénzénél, kincsénél nagyobb kincsünk van: Isten örök élete. Nem baj, ha még nem látjuk magunkban, de elhisszük, hogy megkaptuk. A lélek-menyasszonynak az az irányulása most,

- hogy isteni Urától kisdje az ő testvérei számára a hit kegyelmét, a mind mélyebb hitet,
- hogy a hit által egyre jobban bekapcsolódjon a szentháromságos Isten örök életébe,
- hogy a hit által Istenben éljen örökké!

Az apostol, mint Isten szerelmese vagy a lélek-menyasszony, mint Isten jegyese ezt szeretné: **hogy a többi testvére is részesüljön ebben a kimondhatatlan boldogságban!** Ő már az örökkön élő Istenben él, Isten pedig őbenne elválaszthatatlanul, visszavonhatatlanul, örökre él (vö. Jn 14, 20). Ez az örök élet ugyanis nekünk, halandó embereknek a boldogságunk, ez a mi életünk. A halandó embernek nem jár ki ez az örök élet, Isten mégis nekünk akarja ajándékozni az Ő örök életét. Részesít belőle. Amikor a lélek-menyasszony a testvéreire gondol, akikben Isten él, valami olyan örömet élhet meg, mint az édesanya és az édesapa, akik tudják azt, hogy

gyermekükben az ő életük él, az ő életük folytatódik. **Isten választottaiban Isten örök élete bontakozik.** Egy örökkévalóságon át szüntelenül ez az örökkön élő Isten éltet majd bennünket.

Az apostolok nemcsak hitték, de tudták, ismerték is ezt az örök életet, ezért tanúskodtak róla, ezért hirdették az örök élet nagy kincsét. Ezért adták tovább az embereknek. A Zsidókhöz írt levél szerzője ezért fogalmaz így: *Krisztus papsága örökké tart. Ezért mindörökre üdvözítheti is azokat, akik általa járulnak Isten elé* (Zsid 7, 24-25).

A főpapnak az a feladata, hogy Istent képviselje az emberek számára, és az embereket képviselje Isten előtt. Krisztus, mint főpap ezt a nagy összekötő szerepet örökre meg tudja valósítani. Ez a mi örök üdvösségünk záloga. A földi királyságot el lehet veszíteni. Hogyha meghal a királyi apa, és az ellenség elúzi az utódját, akkor a királyi gyermek mit sem ért azzal, hogy az ő édesapja király volt. **Jézus uralma mindörökre megmarad.** Ezért nagyon **fontos, hogy az életünk egyre jobban bekapcsolódjon Krisztus életébe.** Ahogyan a jó édesanya óvja és védi a jó édesapával együtt a gyermek életét, és bontakoztatja; úgy a lélek-menyasszony is azt akarja, hogy Istennek kedves gyermekei megmaradjanak a szentháromságos egy Istennel való szeretet-kapcsolatban, hogy a gonosz ellenség támadásai trónfosztottakká ne tegye őket. A lélek-menyasszony az isteni Ura közelében nem a maga erejéből, de isteni Ura kegyelméből tudja segíteni Isten többi gyermekét. Ahogyan az édesanya és az édesapa gyönyörködve nézi gyermekének bontakozását, úgy a lélek-menyasszony is ilyen anyai érzülettel tud örvendezni Isten többi gyermekének élete bontakozásában. Örömeire szolgál, ha elmondhatja isteni Urának: „Te lettél a mi életünk!” A lélek-menyasszony ugyanis **egy az ő isteni Urával, ugyanakkor egy Isten többi gyermekeivel is.**

II. A lélekmenyasszony ezt is mondhatja az isteni Úrnak: „Te lettél a mi boldogságunk!”

Egy alkalommal, amikor Jézust figyelmeztették, ne menjen Jeruzsálembe, mert az életére törnek, és Jézus mégis oda akart menni, akkor *Tamás* apostol ilyen vallomásra fakadt: „*Menjünk és haljunk meg Vele együtt!*” (Jn 11, 16). Ez a szerelmesek magatartása. **Ahova te mégy, oda megyek én is!** Ahol te vagy, ott akarok lenni én is! **Az életét sem sajnálja feláldozni** azért, akit életre-halálra szeret. Az apostolok azonban nemcsak meghalni akartak Krisztussal, mert végül is megtanulták, hogy **Ő feltámad a halálból, de Vele akartak élni is, tudniillik a szeretetben.** A jegyeseknek ez a **forró vágy lobog a szívükben: Örökre Vele akarok lenni a szeretetben!**

A lélek-menyasszony is ezt **az örökre együttélés boldogságát akarja testvérei számára is.** „Gyertek, és ti is éljeteztek együtt a mi Urunkkal a szeretetben! Én is meghaltam önmagamnak, meghaltam a világnak, a bűnnek, és elindultam az isteni Uram felé, és mostantól már Vele élek elszakíthatatlan szeretetben.”

Ez az öröm töltötte el Szent János apostol szívét is. Amikor feltámadása után az Úr Tibériás tavánál az apostoloknak, és bízta őket: „*Vessétek ki a hálót!*” noha előtte *egész éjjel semmit sem fogtak*, akkor a nagy tömeg kifogott hal láttán így mondja önmagáról: *Az a tanítvány, akit Jézus szeretett, így szólt Péterhez: „Az Úr az!”* (Jn 21, 3. 6. 7). Megisméltődött az, amit Húsvétvasárnap este megtapasztaltak a tanítványok. *Amikor a zárt ajtók ellenére megjelent közöttük Jézus, ...az Úr láttára öröm fogta el a tanítványokat* (Jn 20, 19. 20). Jánosnak már ismerős volt az élmény. Ezért így fogalmazta meg az ő boldogságát: „*Az Úr az!*”

A lélek-menyasszony is, aki az imádság önátadásában már megtapasztalta: **Az Úr az, Aki itt van, Aki őt meghívta, aki őt kiválasztotta, Aki őt magához emelte, Aki őt házába fogadta, az életéből adott neki, a boldogságát közölte vele.** Ezt az örömet akarja megosztani Jézus többi tanítványával, Isten gyermekeivel. Szüntelenül, újra és újra figyelmezteti őket: „*Az Úr az!*” Tudniillik Aki itt van, Aki a parton téged is vár, Aki a Szentlélek tüzén a parázsló tűznél tüzesebb

szereket készít a számodra. Csak oda kell menni Péter hajójából ama túlsó parton álló Úrhoz. **Az az öröm, hogy az Úr vár mindnyájunkat a túlsó parton, a mi szívünket is újra meg újra örömmel tölti el.**

A lélek-menyasszony lelki boldogságában szerelmes szavakat mond az isteni Úrnak. Ezeket a kedveskedő szavakat megtanítja Jézus többi tanítványának is. Ők is merjenek szívük mélyéből fakadó szeretetteljes szavakat mondani Istennek. A szeretet imája ez, az önátadás imája.

A lélek mondja: „Szeretlek Téged, Jézusom!” Az isteni Úr pedig ugyanezt mondja az Ő választottjának: „Szeretlek téged, kedvesem!” Hogyan hullámszik a szeretés! Áthatol minden távolságon. *„Amikor Simon Péter is ott a Tibériás tavánál meghallotta János, a szeretett tanítványnak a szavát: – „Az Úr az!” –, akkor felvette a köntösét, és a tó vizébe gázolva elindult a part felé (Jn 21, 7).* A szeretet készítette arra, hogy a hajó lassúságánál gyorsabban gázoljon ki a partra, ahol őt az Úr szíve nagy szeretetével várja. Ez **az isteni Úr nemcsak Pétert vonzza** magához. Nemcsak egyes lelkeket választ ki jegyeséül, hanem **mindnyájunkat vonz.** A többiek ugyanis a halakkal telt hálót maguk után húzták, tudniillik ki a partra Jézushoz. A többieket is vonzotta az Úr. A többieket is lelkesítette annak a tanítványnak a vallomása, akit Jézus szeretett.

Ebben az imaszakaszban **a lélek-menyasszony is megtesz mindent, hogy testvéreit is odavonzza az isteni Úrhoz,** Aki ott áll a túlsó parton. Amikor a lélek-menyasszony Péterrel együtt elindul az isteni Úr felé, akkor így fogalmazhatja meg az imáját: **„Megyek Feléd, Uram. Szeressél engem, Jézusom!”** Az ember **koldulhatja Isten szeretetét.** Csakhogy a lelki frigy imaállapotában éppen a kölcsönösség alapján Jézus is ezt kéri az Ő választottjától: „Szeressél engem, kedvesem!” Ahogyan a jegyes nem tud ellenállni jegyese kérésének, úgy a lélek-menyasszony sem akar ellenállni ennek az isteni kérésnek: „Szeressél engem, gyermekem!” Amikor azután a partra ér, már nem a víz veszi körül, hanem isteni Ura szeretete. Karjaiba zárja kicsiny választottját, a lélek-menyasszony pedig az isteni felhívásnak engedelmeskedve szereti isteni Urát. Átölelve tartják egymást. A lélek-menyasszony azonban nemcsak önmagára tekint, hanem isteni Urára is, és követi isteni Ura tekintetét, Aki nemcsak őrá néz, hanem a többi tanítványára, Isten többi gyermekére is. Akkor a lélek-menyasszony arra buzdítja Isten többi gyermekét: **„Szeressük együtt a mi Urunkat!”** Mert **aki Istent szereti, az boldogságot él meg.** Aki önmagát ajándékozza Istennek, az megélheti azt az örömet: **„Boldogtöbb adni, mint kapni!”** (ApCsel 20, 35).

Amikor a lélek-menyasszony követi isteni Ura tekintetét – amellyel szeretettel néz Isten többi gyermekére –, akkor ezt az imaszót is mondhatja: „Uram, szeressük együtt őket!” Ezzel a lélek-menyasszony **teljesen együtt rezdül isteni Urával.** Micsoda felmagasztalása a kicsiny választott léleknek: Istennel együtt szeretheti az embereket. *„Amikor az édesanya is már áldott állapotban van, akkor mondhatja férjének: „Te szeresd őt is, a kis jövevényt énbennem!”* A lélek-menyasszony pedig álmélkodva állapítja meg: „Uram, Te szeretted őket énbennem? Mert hiszen fontosabbak nekem a többi gyermekeid. Őnekik is Te adtál életet, isteni jó Uram. Az ő számukra is kérve kérem a Te szeretetedet! A lélek-menyasszony pedig még ilyen vallomást is tehet: „Én szeretem őket Tebenned, Uram.” Mint ahogyan az áldott állapotban levő édesanya is hallhatja férjétől ezt a kedveskedő szót. „Én szeretem a jövendő gyermekünket tebenned, kedves feleségem.” A szerelmes szavak mondogatásának nincs vége. A lélek-menyasszony nem győzi újra meg újra elmondani szíve gondolatát isteni Urának. Rajongva így szól: „Uram, a Te titokzatos tested tagjait úgy szeretem! **Uram, teli van a szívem örömmel, mert betöltöttél a Te örömöddel!** Ó de boldog vagyok Veled, Uram, mert Te lettél a boldogságom!”

Ezt a boldogságot akarja megosztani Isten többi gyermekével is, hogy ők is elmondhassák: „Uram, Te lettél a mi boldogságunk!” Az isteni Vőlegény pedig az ilyen vallomást nem hagyja viszonzatlanul. Amit már a lélek-menyasszonynak mondott: – „Te lettél az

én boldogságom” –, azt most mondja a lélek-menyasszony kedvéért Isten többi gyermekeinek is: „Ti lettetek a mi boldogságunk!” **Isten boldogságot kíván készíteni övéinek.** „*Boldogok a Bárány menyegzős lakomájára hivatalosak!*” (Jel 19, 9). Ott Isten szolgálói hívják a meghívottakat. Itt a lélek-menyasszony hívja azokat, akikkel ez az isteni Úr meg akarja osztani menyegzős lakomájának boldogságát. Itt a lélek-menyasszony az, aki a többieket is isteni Urához hívja: „Jöjjetek ti is, vegyetek részt Isten Bárányának lakomáján!” Itt tehát életközösségről van szó, amelyet az Úr ajándékoz az Ő jegyesének, és mindazoknak, akiket ők meghívnak a Bárány menyegzős lakomájára.

Ennek a meghívásnak az alapja az, hogy a keresztség által részesedhetünk Isten természetében és boldogságában. Mint ahogyan a Názáreti Jézus Krisztus is részesedett a második isteni Személyben, illetve annak isteni természetében és boldogságában. Az isteni lakomára meghívottak is valamiképpen beletestesülnek Krisztusba, mert Krisztus élete öbennük is folytatódik. ..A kegyelem által öbennük is egyre jobban kialakul a Mennyei Atya Egyszülött Fia képmása. Erre lettek megteremtve, erre kaptak meghívást. Ez **a földi életünk célja, hogy hasonuljunk Jézus Krisztushoz!** Ő így lesz *Elsőszülött a sok testvér között* (vö. Róm 8, 29).

Ha Jézus egyben Isten is, és ember is, mondjuk Ő az Istenember, Ő az *unió hipostatika* a személyes egység által, akkor **Isten választottai is a második isteni Személlyel megajándékozott emberek lesznek. A Fiú élete uralkodik el bennük, Akit az Atya a Szentlélekben szeret.** Ezt a kegyelmet ugyanis a mi Urunk, Üdvözítőnk az Ő titokzatos teste tagjainak is kiérdemelte. Ennek a kegyelmi életnek a jellege ugyanaz, mint Jézus Krisztusnál. Őbenne egészen eluralkodott Isten Fia. A jellege ugyanis ugyanaz, jóllehet a mértéke más. Mi a teremtményi mivoltunknak megfelelően tudjuk befogadni Isten Egyszülött Fiát.

A lélek-menyasszony azért tevékenykedik, azért él már isteni Urával,
– **hogy Isten gyermekeinek a lelke is egyre jobban Istennel legyenek egyesülve,**
– **hogy Isten uralkodjék el az emberek életében,**
– **hogy az emberek Istentől és Istenben boldogok legyenek,**
– **hogy Isten gyermekeinek a lelkében ne csak fellobogjon Isten szeretetének a tüze,**
hanem **mint a parázs, hosszasan izzon is benne!**

A szeretet készíti őket arra, hogy ezt a belső isteni tüzet megőrizzék. A lélek-menyasszony azt kívánja, hogy Isten gyermekeiben **ez az isteni szeretet mindent átjárjon, és egyre jobban felizzítsa az ember szívét, átmelegítse!** Olyan ez, mint az egymásra való rámosolygás folyamata. Először csak **egymásra néznek, azután a szemük, majd az arcuk is elkezd mosolyogni, de legfőképpen a lelkük** mosolyog egymásra. Mert **a boldogság kiverődik az embernek az arcára.** Az az öröm, hogy Isten nekünk ajándékozza önmagát, apostolainak, választott jegyeseinek szolgálatával; **öröme, boldogságra hangolja az embereket. ..Egyre magasabbra lobog az emberek szívében az istenszeretet tüze.** Így tehát a lélek-menyasszonnyal együtt mondhatják: „**Urunk, Istenünk, Te lettél a mi boldogságunk!**”

Befejezésül imádkozzuk a 103. számú éneket:

*Jöjj el égi fényességgel, boldogságra elvezérelj!
Én Istenem, én szerelmem, Temagadhoz felemelj!*